

окончания *а, я, м*, както и въ разнитѣ български говори еѣ Княжеството.

За доказателство на послѣдното ни утвърждение ний ще приведемъ примѣри отъ самото съчинение на Гопчевича и отъ съчинението на Ястребова.

„Да прелета Сава и Дунава. Гопчев.	стр.	438.
„Да отбера юнакъ спроти мене.	„	438.
„Как' да не плача, какъ да не жала Ястреб.	„	51.
„Я да се фата до невести-не . . .	„	58.
„Я си не чѣю слуга да те служи . . .	„	70.
„Тако сака свечъа да ти света. . .	„	70.
„Не ли седите, ручекъ да жетва. . .	„	71.
„Я ни смея, ни умея	„	91.
„Да ти кърста мала Бога	„	92.
„И да го бера	„	120.
„Я не те продава	„	428.
„Кучъа да запала	„	428.
„Я да ти реча	„	434.
„Дал' да посада	„	434.
„Църни очи да испия	„	435.
„Бело дя лико изеда . . . и много др.	„	435.

Въ приведенитѣ примѣри има глаголи отъ разни основи, т. е. които въ 2. лице, един. число повечето иматъ окончание *ешъ ишъ* и ето, че всичкитѣ въ 1. леце, един. число иматъ окончание *а* или *я*, както и въ българския книжовенъ езикъ.

Посеже въ македонското наречие, както и въ българския езикъ, бѣдѣщето врѣме се прави отъ спомагателния глаголъ и отъ *настоящето* врѣме (а не неопредѣлительното наклонение, както въ сѣрбския) на надлежния глаголъ, то и въ такива случаи надлежния глаголъ въ макед. наречие често има въ 1. лице, един. число окончанието *а* или *я*. Напр.